

๙๗. ยิ้มสุดท้าย...

ชีวิตในโลกมนุษย์มันนิดเดียวเท่านั้น
ไม่มีนิมิตหมายว่า
จะละโลกเมื่อไร ที่ใด ด้วยอาการอย่างไร
เราไม่อาจจะเลือกสถานที่
เลือกโรคภัยไข้เจ็บ หรือเลือกวิธีการตายได้

เพราะฉะนั้น เราต้องสั่งสมบุญเอาไว้มาก ๆ
และพร้อมเสมอที่จะเดินทางไปสู่ปรโลก

ถ้าเราได้สั่งสมบุญเอาไว้
แม้ต้องตายอย่างกระทันหันโดยอุบัติเหตุ
เราก็จะอยู่ตรงนั้นเหมือนฝันชั่วคราว
ประเดี๋ยวเดียวกระแสนบุญก็จะตามเรามา
แล้วจุดเราไปสู่ภพภูมิอันประเสริฐ ตามกำลังบุญของเรา

เพราะฉะนั้น บุญกุศลที่เราได้สั่งสมมา
มีความจำเป็นอย่างมากสำหรับตัวของเรา
เราต้องพร้อมเสมอในอิริยาบถทั้ง ๔
ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน

“เมื่อไม่รักคนอื่นอะไร”

แล้วเราจะอยู่บนเตียงผู้ป่วยอย่างสง่างาม
ละจากโลกนี้ไปอย่างสมศักดิ์ศรี ที่ได้เกิดมาสร้างบารมี

ยัมสุดท้าย...

จะเป็นยัมที่งดงามกว่า

ยัมของเทพบุตรและเทพธิดาบนสวรรค์

เป็นยัมที่ใคร ๆ เห็นแล้วเกิดปีติ

เกิดกำลังใจในการสร้างบารมีต่อไป

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔